

Tak, jak dlouho se věnuješ té hře na hudební nástroje, tak jak dlouho se tomu věnuješ a jaké byly začátky?

Takže jsou to teda 2 nástroje housle a klavír a houslím se věnuji od 2 třídy, kdy mi bylo 8 a klavír o půl roku míň (smích) v polovině 2. třídy jsem začala a na co jsi se ještě ptal?

Jaké byly ty začátky, když si poprvé vlastně vzpomeneš na ten nástroj nebo na ty nástroje?

Tak já jsem začala hrát na housle, protože jsem úplně prvně hrála na flétnu a to jsem hrála jenom chvíli ale chodila jsem už do té zušky a chodila jsem si tam sedat čekala jsem na hodinu a o chodbu vedle seděl můj spolužák, kterej právě hrál na housle a mně se to hrozně líbilo a říkala jsem si že bych taky chtěla hrát na housle u mě v rodině není nikdo hudební nikdo na nic nehraje dokonce máma říká že je antitalent hudební a všichni jsou přes sport což já paradoxně nejsem vůbec takže se to tak trošku prohodilo ty geny a rozhodla jsem se že teda chci hrát na ty housle, protože jsem viděla toho svého spolužáka a zaujalo mě to, takže takhle jsem začala hrát na housle. Zaujalo mě to, protože mě to přišel jako hrozně hezkej nástroj jako ten zvuk a přišlo mi to teda těžký, ale měla jsem ráda ty challenge, takže jsem si řekla že to prostě zkusím. No a klavír jsem se potom přibrála, protože je fajn a když člověk hraje nějakou třeba strunnej nástroj, tak je fajn si k tomu vzít ten klavír, protože pak líp rozumíš těm harmoniím a pochopíš, jak to spolu vlastně fungují ty ty melodie a harmonie a tak dále.

Ty jsi ještě řekl že to byl hezký nástroj, jak se to mám představit, že se zrovna tobě líbí ten hezkej nástroj?

Jak jsem říkala, tak se mi líbil ten no ten zvuk, přišlo mi to jako i vizuálně že vypadá dobře a líbilo se mi že na to hrál teda i ten kamarád ten spolužák takže to mě asi ovlivnilo a pak se mi to samozřejmě když jsem pak víc hrála tak jsem ji poznala že to je fakt super a to už jsem to už se mi líbilo protože už jsem s tím měla nějakou zkušenost a líbilo se mi ty typy skladeb který se na to dají hrát a že to hezky zní a tak

A proč si teda šla na tu zušku když tě ti tvoji rodiče jsou jako všichni přes sport?

Jojo, protože když jsem byla na zápisu do školy tak já jsem šla na err nějaký teďka nepamatuju přesně jak to bylo jo, ale šla jsem ještě se tam dřív podívat vlastně před tím zápisem do té školy a chodila jsem tam za chodila jsem tam na kroužek sboru protože mě bavilo zpívat vždycky takže já jsem tu školu znala díky tomu sboru a potom když jsem tam vlastně šla na ten zápis tak už mě znali skrz ten sbor a řekli mi že teda mě tam vezmou do té školy ona to je nevím jestli jsem to říkala že to je hudební škola jako z hudebně takovým rozšířením a takže tam bylo spousta dětí co jako taky na něco hrály a když jsem tam právě chodila tak oni si všimli že mám tam hudební talent protože jsem prostě zpívala ve sboru a nějak mě to tak jako přirozeně šlo, takže máma řekla vůbec o tom nic nevěděla tak máma řekla no tak na co bysme jí měli dát do zušky a ředitel řek no tak třeba na flétnu to je takovej dobrej úvodní nástroj tak jsem chodila asi rok nebo 2 a flétnu a pak právě jsem viděla přes uličku toho spolužáka a takhle jsem se dostala k těm houslím a pak teda i k tomu klavíru

A proč ne ten sport, když ti rodiče...

No tak od malička jsem byla nešikovná na sport to všichni viděli rodiče, takže to mě vůbec jako nemotivovali ke sportu oni mě nechali tak ať si vyberu sama a pak jsem se uchýlila k tý hudbě, takže jsem pak dělala už tu hudbu

No tak to je perfektní oslí můstek. Jaký byly ty začátky, když si toho vezmeš zpětně pro tebe?

Já bych řekla, že začátky pro mě byly vlastně docela lehký tím že já jsem hrála ráda, ráda jsem doma cvičila a všechno mi na začátku docela přirozeně šlo, protože mám hudební sluch a tím že jsem i cvičila tak tak to nějak tak jako jednoduše šlo, pak samozřejmě už to bylo těžší později, protože se to stupňovalo ale začátky pro mě byly celkem jednoduchý

Takže se to stupňovalo...

A pak bych řekla zhruba já nevím jestli můžu udělat takovej velkej skok jo ale třeba v průběhu jako toho prvního stupně to bylo tak pro mě všechno jednoduché zhruba tak na konci už se to začalo stávat těším a těším protože vlastně ten cyklus v tý zušce je 7 let, takže když absolvuješ ten první cyklus těch 7 let tak by člověk měl už tak nějak dobře hrát a hodně toho umět a já jsem pak na určitý úrovni bych řekla že jsem tak trošku stagnovala, protože už mě to tolik nebavilo v určitéj čas to bylo zhruba když třeba začínala ta puberta si myslím kolem 11, takže to jsem pak vůbec necvičila a hrála jsem v podstatě na housle jsem hrála a jenom na těch hodinách, co jsem chodila do zušky a doma vůbec na klavír jsem hrála, protože to mě to mě vždycky hodně bavilo a vliv na tom měli určitě učitelé, protože vlastně ten učitel na housle byl hodně takovej flegmatický a v podstatě i když jsem nehrála vůbec tak on mi řekl dobrý tak Sáro tak příště nevadí nebo někdy to ani nepoznal, že se vůbec nehrála, nic moc mi k tomu neříkal třeba jak jak když mi něco nešlo konkrétního tak moc k tomu neříkal jak to teda se naučit, zatímco na klavír jsem nejdřív chodila k učitelce ta potom otěhotněla takže jsem začala chodit k učitelovi a ten byl úplně skvělej vlastně jsme si sedli on teda hodně (odkašle si) mě i hodně jako mě motivoval k tomu abych teda hrála že to nebyl vůbec salámista byl naopak řekla bych že někdo by ho mohl nazvat jako přísnýho učitele a našli jsme si takovou k sobě jako hezkou cestu a bylo to pro mě vlastně mnohem lepší protože mi i přesně říkal jak to mám co cvičit a dával mi takový přesné postupy a mluvili jsme spolu i z takový jako psychologické stránky, protože jsem trémistka, takže prostě jsme řešili i tyhle věci a bylo to takový tak vlastně taková komplexní péče od něj že mě to hrozně motivovalo a cvičila jsem doma jako nejenom i kvůli tomu že mě to to bavilo ale taky kvůli nějakýmu jako pomyslnému nevyslovenýmu závazku vůči tomu že jsem prostě chtěla aby on byl spokojenej když se tak snaží na těch hodinách takže

Nevyslovený závazek, jak si to mám představit, že si ho nechtěla zklamat?

Prostě on vnímala jsem že... Jo možná něco v tom smyslu jako vnímala jsem, že se fakt jako snaží, že mi věnuje hodně energie a přišlo by mi fakt blbý se na to vykašlat a doma vůbec necvičit, zatímco ten učitel na housle tím že mi nic nedával tak já jsem vlastně nedávala nic ani tomu nástroji pak a nebylo to pro mě vůbec motivační

Jak se to vyvíjelo o tom po tomhle všem furt tam byly ty 2 nástroje jako paralelně?

Jo až dokonce gymplu jsem hrála na oba, takže jsem absolvovala 2 cykly, první ten cyklus teda těch 7 let druhý cyklus 4 roky a pak mi zbýval vlastně ještě 1 rok kterej už jsem měla jako studium pro dospělé protože už tam nebyla už tam není žádný třetí cyklus vlastně a měla jsem teda oba 2 nástroje a v podstatě až do konce téměř to bylo tak že jsem na klavír hrála fakt hodně a na housle tolik ne ale pořád mi to nějak tak jako procházela protože houslistů je málo a neměla jsem tam tolik konkurence vlastně

A na cos byla talentovanější podle tebe?

No to těžko říct já bych řekla asi na obojí stejně. Na klavír jako teoreticky objektivně ne protože třeba na těch soutěžích jsem se umisťovala stejně na housle i na klavír ale myslím si že kdybych měla porovnat u sebe svojí úroveň jak hraju na klavír a jak hraju na housle tak na klavír jsem zvládla jako mnohem víc ale vlastně v tý jakoby konkurenci to třeba vycházelo

tak že jsem se umisťovala na soutěžích zhruba stejně na klavír i na housle protože klavíristů a dobrých klavíristů je prostě mnohem víc než houslistů všeobecně

Tak dobře byl nějaký ten druhý stupeň jako kde to bylo těžší, v čem to bylo těžší chápu ten učitel, ale u tebe subjektivně jako to cvičení bylo těžší jo nebo co bylo těžší?

Jako donutit se asi cvičit, protože právě na těch houslích jak jsem neměla tu motivaci ani od toho učitele tak pak jsem neměla ani jako téměř žádnou jsem neměla já motivaci nějaká tam byla třeba ze strany ze strany právě kamarádů nebo že jsme hráli v nějakém orchestru tak to mě to jako to mě trochu motivovalo ale jinak jako byly i třeba časy, kdy jsem si říkala nevím jestli neskončit a pak mi to zas bylo líto protože jsem si říkala už jsem tomu věnovala fakt hodně a teď jako mluvím o těch houslích o tom klavíru jsem neuvažovala že bych skončila ale u těch houslí asi jo ale pak jsem to nějak vždycky jako jsem si řekla tak už jsem tomu věnovala hodně nějak umím docela hrát může se mi to hodit pak v budoucnu že můžu někdy hrát v nějakém orchestru což se teďka taky děje takže takže jsem to nějak překonala

Jak to bylo dál?

Mmmm potom co jsem dodělala ten druhý cyklus a studium pro dospělé tak teďka to už je v podstatě jako teď takže... To už je teďka v podstatě stejný protože už pátej rok jsem teda na vysoký a na klavír si hraju jen tak pro radost doma když přijedu jako k rodičům protože teďka v Praze na bytě klavír nemám ani klávesy a hrajou si fakt jako pro radost ale je to i takový že si třeba najdu i nový nový skladby který se mi třeba líbí a to se snažím si nacvičit jako nehraju jenom to co už umím z dřívějšíka nebo co jsem kdysi uměla ale že se snažím i si najít nějaký občas nový skladby a něco si tak zahrát ale na ty housle tak to hraju teďka mnohem víc protože housle mám tady s sebou a hraju hrála jsem ve dvou orchestrech od začátku vysoký teďka už hraju tenhle tenhle rok od září už hraju jenom v jednom kvůli časovým důvodům a ta hra v orchestru mi vyhovuje protože u ní nejsem tolik nervózní je to takový fajn je tam fajn parta hraje dobrý věci a teď vím že jsem teda ty ty housle takhle využila že mám za to i nějaké drobné peníze nějaký příspěvek (usmívá se) a baví mě to občas si najdu i nějaký takový kšefty mimo že třeba o Vánoce když se hraje rybovka jako mše a nebo že hraju někdy v nějakém kostele třeba při nějaký jednorázový akci a tak ennm

Tak to jsi skočila až do teď jo a když si uvědomíš takový je to nějaký proces toho jako učení chápu tak ty jsi říkala, že ti to furt šlo šlo až ten druhý stupeň, že byl těžší, že jsi stagnovala, co tam jak to bylo nejtěžší pro tebe?

Jako přímo v tý hře nebo v mém přístupu?

Tu hru, co tam bylo pro jako těžký?

Hmm nevím teda jak moc podrobně to jako můžu, já bych řekla že jakmile začala začaly skoky do třetí polohy jako na těch houslích tak tam už to začalo bejt trochu víc jako těžký že prostě už jsem se musela prostě učit posouvat trochu tu ruku na tom hmatníku a a už to bylo takový vlastně čím čím seš veš seš na tom hmatníku tak tím menší rozestupy mezi těmi prsty jsou aby to člověk zahrál vlastně přesně že že když hraješ jako v té spodní poloze tak ta máš určitě jakoby rozstup mezi těma prstama a je docela široký zatímco když hraješ ty vysoké tóny třeba na na éčku úplně vysoké tóny tak musíš fakt je tam jako cpát ty prstíky a je to fakt těžký už to hrát to nějak čistě že že tam že to jako často může bejt víc falešný no jak takže to je prostě těžší když pak hraješ vyšší tóny a ty ty skladby se byly čím dál tím těžší a těžší a přesouvaly se do těch vyšších poloh nahoru a už mi to nešlo tak úplně přirozeně a musela bych fakt jako hodně zabrat a musela bych hodně trénovat právě ty čistě tóny že bych musela hrát stupnice a to je opravdu o tom že se člověk musí jako kousnout a říct si tak teďka budu trénovat opravdu jako ty stupnice a to se mi nechtělo, já jsem byla ráda že předtím mi to šlo

tak nějak samo a teďka už to pro mě bylo takový těžší a jak jsem neměla právě ten tu motivaci od toho učitele tak jsem si říkala proč vlastně bych to měla, vždycky to nějak vyšlo vždycky jsem to nějak zahrála a nebylo to vždycky úplně nejlepší ale vždycky mi to tak nějak prošlo takže jsem neměla tolik motivaci cvičit.

A tam je furt stejnej stav nebo ses do toho nějak vpravila teď?

Vlastně jsem se dostala teďka vpravila hodně v tom orchestru a až potom co jsem odešla od toho učitele protože ty věci co hraju v tom orchestru jsou taky docela těžký ale tím že hraju i třeba vedle vedle lidí který hrajou prostě to co já v tý naší sekci tak i třeba se učím hodně tím pozorováním od nich že vidím jaký třeba prstoklady si tam píšou že si řeknou no to je docela dobrý prostoklad to by se mi mohlo hrát líp takže se jako inspiroju těma ostatníma a celkově i že tam je ta motivace že vlastně třeba máme koncerty někdy i dvakrát měsíčně nebo i třikrát nebo je to různé ale takhle průměrně asi dvakrát tak je tam ta motivace toho že bych to jako ráda uměla když jako máme takhle hodně koncertů a chodí na nás tolik lidí takže by bylo asi trapný to neumět

A neuvažovala jsi v nějakým učiteli zase?

Jako přemejšlela jsem někdy že bych šla na konzervatoř protože err znám několik lidí kteří třeba i vystudovali vejšku a teprv po vejšce šli nebo v průběhu vejšky tak nad tím jsem přemýšlela ale vlastně mám tolik brigád a teďka i práci na poloviční úvazek že bych to časově nezvládla a pořád je pro mě primární ta vysoká

Jsi říkala že seš nervózní při těch houslí nebo žes byla a že ten že ten učitel na ten klavír psychologický přístup jako trémistka tak to u těch houslí tam nemáš zpracovaný nějak jako tu trému?

No teďka v tom orchestru nejsem většinou nervózní, protože tam je takovej a ta jako rozložená odpovědnost, tak teďka už ne protože nehraju sólo, ale když jsem hrála sólo tak to teda fakt hodně a bylo to dost jako i na klavír jsem byla teda jo ale na klavíru jsem s tím přišlo mi, že trošku jako líp pracovala díky tomu učiteli. A housle tam jsem s tím v podstatě nepracovala jako nijak je to jako na jednu stranu je to hodně podobné protože to není úplně o tom jakéj to je nástroj ale na tom klavíru jsme se i třeba s tím učitelem jako společně povídali o tom jak jaká ta část té skladby třeba je pro mě taková že se jako bojím a proč vlastně jo že tam třeba jsem měla často když jsem se bála protože jsem ji prostě třesou ruce když mám trému jako extrémně hodně takže jsem se třeba bála když byl v levý ruce nějaký skok někam dolů nějakou oktávu chytit nebo něco tak jsem se bála že skočím jinam omylem a zároveň hraju nějaký blbý tóny a úplně mě to rozhodí takže jsme si vytipovali společně jako tyhle místa, které by mě mohly rozhodit a díky tomu jsem pak věděla třeba takže tohle místo to si musím třeba před tím koncertem se na něj musím zaměřit podívat se přesně jaký tam tóny a fakt si to zkusit aktivně jako zapamatovat a myslet na to místo že tohle místo tam je a myslet na to že to musím zahrát tak a tak zatímco na ty housle tam jsem nevěděla přesně co jsou ty moje slabá místa nebo ne protože jsme se o tom nebavili a sama jsem o tom nějak moc nepřemejšlela takže asi i proto jsem byla víc nervózní

Co jste ještě dělali s tím učitelem, proto abys byla míň nervózní?

No to byla právě úplně on byl fakt úplně skvělej, protože jsme právě dělali i třeba takový ty vizualizace, že on mi on říkal a to s tím jsem se potkala jako úplně poprvý vlastně jako u něj a hrozně mě to furt na to jakoby vzpomínám že to bylo úplně super a hrozně mě to jako motivovalo, protože mi říkal err že vlastně se mám právě představit celou tu situaci že si mám představit jak tam čekám před tím vstupem do toho sálu potom celou tu cestu vlastně jak jdu jak se ukloním jakým stylem potom jak jdu k té židli jak si nastavím tu židli aby byla

dostatečně jako vysoko abych si dobře šáhla na ty klávesy potom jak vůbec pokládám ty ruce na ty klávesy a představit si i jak odehrajou celou tu skladbu a jakoby představovat si i ty ruce právě kam jdou a jaké tóny tam hrajou a to mi jako hrozně pomohlo sice to pro mě bylo jako nejdřív těžký protože jsem si říkala nevím jak si to mám představit ale pak jsem to zkusila a fakt jako fakt to má smysl a pomohlo mi právě i takové ty jakoby jsme řekli takový věci který nejsou úplně primárně důležité v té hře a to právě třeba ten příchod a jako představit si třeba i ty lidi, jak tam sedí tak jsem to mi jako hodně pomohlo.

Ta konkretizace jo?

Jojojo

Ještě něco jste cvičili, co si pamatuješ, co ti pomohlo?

Hodně jsme teda probírali i to že nevím jak to jako všechno vlastně jako věděl jo, ale uměl jako z té mojí hry vyčíst určitý věci jako osobnostní bych spíš řekla třeba, ale takovým tím stylem že on prostě věděl že jsem spíš jako introvertní a že err tak že i tím jak jako celkově hraju že prostě je vidět že třeba když se tam má dělat nějaká dynamika nebo když err nevím je tam je tam určitej jakoby výraz myslím tím jako jak to člověk zahraje jestli smutně třeba nebo nebo nějak nevím tak prostě že já to jakoby cítím v sobě že to jako dělám ale dělám to vlastně hodně minimalisticky a jako ptal se mě i na to jestli že si toho všiml a že jako cejtí že tam je tam jakoby náznak toho a ví že jako já to tak vnímám že to tak má bejt ale že to vlastně třeba posluchači kterej by mě slyšel jako poprvý že mu tam přijdeš že bych to tam ani nedělala třeba tady ten výraz v tý hudbě a ptala se mě jako jestli to takhle mám třeba i někde jinde než jako ve hře na klavír že třeba jsem spíš taková minimalističtější třeba v nějakých projevech a já jsem řekla, že tak to já jsem jako hodně takže vlastně mě i pomohlo jakoby si tady to třeba uvědomit že vlastně je pravda že když hraju na klavír tak musím určitý věci pro mě pro můj pocit vlastně přehnat i když jako já mám pocit že je dělám hodně ale tím že prostě jsem taková že právě minimalistická v tom projevu nebo introvertní tak je vlastně ty lidi třeba druhý ani nemusejí vidět takže to mě dal i takové jako do života jakoby zajímavěj jako vhléd, že jako já mám tendenci to jakoby dělat málo vlastně ale mám pocit jako že to dávám hodně najevo tím pádem jako u toho klavíru když chci dát něco najevo i těm ostatním tak to musím pro sebe jako fakt hodně přehnat jakože mám pocit že to až je moc ale až v ten moment vlastně je to tak akorát aby to ostatní jako vůbec zaregistrovali

Ještě nějakou vzpomínku máš na pana učitele?

Jo já bych řekla jako spousta věcí bylo jako že jako vždycky na něj jakoby vzpomínám že to bylo jako fakt fakt prostě super i jako jentak se s ním popovídat protože já jsem vždycky jako přišla na tu hodinu a třeba klidně 20 minut jako z těch já nevím 50 nebo jak dlouho tak jsme si jako povídali vlastně jenom a že jako se fakt i jako zajímal a bylo to pak pro ně takový mnohem víc jako příjemný i tam hrát než prostě přijít třeba na ty housle kde jako ten učitel byl sice hrozně hodnej ale jakoby nikdy jsme právě neřešili třeba tyhle věci který by mi fakt jako pomohly v tý hře takže to bylo to bylo jako o dost ošizený a já bych řekla že jako ještě něco takového výrazného už mě asi nenapadne k tomu učitelovi ale vím že jako každá ta hodina prostě byla na něčem jako hrozně super že mi vždycky řekl, co jsem si říkala ty jo to je dobrý to tam jako využiju v tý hře

A pamatuješ si něco konkrétního, co ti...

Něco konkrétního... hmm no my jsme hodně cvičili třeba tu techniku a no a prostě dával mi takový konkrétní typy jako jak je to konkrétní místo jako vlastně vycvičit, že mi třeba řekl i několik různých způsobů jakým se to dá třeba cvičit a řekl mi: „myslím si že tobě by vyhovoval třeba tenhle typ, ale zkusit to jakoby zvážit.“ A dal mi jako na výběr a já jsem si

třeba řekla mě už jako v tu chvíli byl třeba nějaký ten jeden typ jako takovej blízkej že bych to chtěla cvičit takhle a řekla jsem si tak uvidím a pak doma jsem to zkoušela třeba všema téma způsobama co on by navrhl a jako často to fakt bylo tak že jsem to nejlíp cvičila tím způsobem co on mi vlastně řekl a tím potom postupně jsem i jako sama už věděla který ty způsoby mně prostě vyhovují, protože už jsem sama uměla poznat že tohle místo podobný vlastně bylo ve skladbě kterou už jsem hrála a tam jsem se to učila tak a tak takže už jsem dokázala vlastně potom sama jako vidět jak to místo vycvičit

Hmmm a ještě něco tě napadá, to mi přijde že je jako dost takový obohacující teda ten učitel...

Určitě, no jako hodně právě i skrz tu jakoby psychologickou stránku nebo skrz tu motivaci a pak i tu techniku a celkově právě ten výraz jako toho hraní že prostě mi pomáhal jako tam dávat i ty emoce nebo aby byly ty emoce aby víc vidět a no a já nevím co je teda všechno relevantně jako pro ten tvůj rozhovor jo ale tak třeba mi i za zajišťoval nějaký právě konzultace na konzervatoři s učitelkou a hrozně se jako zajímal že to bylo fajn a i věděl že nechci jí ten konzervatoř potom ale i přes to jako se jakoby snažil abych hrála vlastně co nejlíp což bylo od něj jako hezký (úsměv)

Jsme skočili k tomu klavíru s tou nervozitou, no a co ty housle tam to nebylo že jo tam byl flegmouš ten učitel, tam sára neměla toho parťáka, jak tomu bylo tam?

(nádech) No tam jsem byla jako vždycky hodně nervózní no to bylo jako na 1 stranu mě vždycky začátcích, já bych řekla no to vlastně nevím kde mě přesně začala ta tréma já bych řekla jako úplně na začátku asi ne enhm a to jsem ani nikdy moc jako nevnímala třeba jako co tam je za lidi nebo takhle a řekla bych že to začalo tak třeba no kolem třeba tý jo kolem tý 4. třídy 3, 4 třídy třeba a to jako na jednu stranu pro mě byla jednodušší hrát hrát na tom koncertě na housle než na klavír kvůli tomu že já jsem se úplně nejvíc bála že jakoby mi vypadne prostě část tý skladby, že a hlavně prostě když hraje člověk na klavír tak tam má vlastně 2 ruce že jo a pravá ruka většinou prostě většinou hraje melodii a levá hraje nějaký podklad a třeba nějaké akordy nebo právě tu harmonii do toho a já jsem se prostě úplně nejvíc bála že právě skočím někam blbě s tou levou ruku třeba nebo že mi vypadne co tam jako za tóny a že nebudu vědět co dál zatím co na těch houslích já mám takovou hodně dobrou paměť jako na melodii že třeba jenom jakoby slyším melodii a dokážu jako zahrát a podle toho co slyším a takže jsem věděla že prostě ty housle tím že znám tu melodii a umím si jí třeba zazpívat tak jsem věděla že i kdybych se tam ztratila tak vlastně si dokážu vybavit jak ta melodie má znít a pak to dokážu zahrát takže to mě trochu jakoby uklidňovalo ale i přes to jsem byla teda na housle jako hodně nervózní (smích) a vlastně jsem neměla úplně žádnéj moc triček jak to jak to překonat, snažila jsem se na to myslet tak že hmm prostě se stane že se to nepovede a lidi jsou s tím v pohodě a viděla jsem i na koncertech hodně se stávalo že prostě nějaký člověk to úplně zkazil a oni mu pak vlastně zatleskali třeba o to víc a že byli vždycky hrozně fajn ty lidi tak na to jsem se snažila myslet že kdyby se to stalo tak nikdo si nebude říkat ježiš ta S. to je prostě strašný a pak jsem se právě snažila uklidňovat i tím že se tam dokážu nahodit kdyby kdyby mi to náhodou vypadlo takže budu vědět jako jak pokračovat ale když jsem samozřejmě mohla hrát s notama, že jsem to nemusela umět z paměti tak to pro mě bylo jako o hodně lepší a taky když jsem hrála třeba v nějakým nějakým souboru třeba kvartetu nebo triu tak to jsme hrávali a nebo v orchestru úplně ideálně tak tak tam jsem nebyla nervózní skoro vůbec

Enhm a tyhle tips and tricks nějaký ti pomohli nebo furt tam bylo jako takový nějaký?

No pořád to tam bylo no ať to bylo... (smutně řečeno až sklesle)

A jak se v tom cejtila nebo nějaká vzpomínka na to?

No třeba no v podstatě jako vždycky před každým koncertem když nejhorší bylo to jako to očekávání na porážku jo že už jsem už jsem věděla že třeba přede mnou jsou už jenom 3 lidi a pak budu, jsme se tam čekali v takové místnůstce malý ještě to bylo takový jako takový stresující držet, byla taková nudle všichni jsme tam byli narvaní a všichni jsme se bavili o tom jak to vůbec neumíme takže tam se stupňovala ta panika (kašel) a teď vždycky přišla nějaká ta jedna učitelka, která to tam měla na starost a řekla S. za dvě čísla jdeš a to bylo pro mě úplně vždycky to mi spustila hrozně ta reakce že mě bušilo srdce a prostě blbě se mi dýchalo a tak pak jako ten samotnej proces když jsem třeba šla na to pódium tak to jsem se už trochu uklidnila že jako dobrý, když jsem začala hrát tak se to tak nějak trochu uklidnilo a už bych řekla že to bylo tak v jedný míře až až jako dokonce to byla taková střední míra jako stresu bych řekla ale když jsem tam něco zkazila tak samozřejmě to vystouplou úplně jako na 100% (smích)

A pamatuješ si takovej moment?

No to se mi stalo jednou právě na klavíru že mi tam že mi tam právě úplně vypadlo err jako úplně úplně jsem ztratila ten tón jako na kterým bych měla hrát byla to nějaká pauza a pak jsem měla hrát od určitýho tónu a já jsem prostě hrála od blbýho tónu a teď jsem si nemohla prostě vzpomenout od jakého tónu to má bejt takže jsem se jako zastavila, zkusila jsem jinej tón, to bylo zas blbě pak jsem už vůbec nevěděla co tam má bejt ani tu melodii už jsem jako nevěděla takže jsem se tak jsem se tak nějak jakoby zastavila a pak jsem si říkala dobře zkusím to ještě teda jednou a prostě vynechala jsem tu myslím že levou ruku a prostě jsem hrála jenom tou pravou určitou část bylo to já bych řekla třeba 2 řádky not a pak už jsem se nahodila zase zpátky a vlastně ve výsledku toho pak pro mě nebylo vůbec tak strašný ale bylo pro mě vždycky nejhorší to že se mi to stane ale když se mi to stalo tak jsem věděla že to není zas tak strašný

A to tě učil ten učil ten učitel na ten klavír tohle nebo to si tam sama zaimprovizovala?

Myslím, že jsme se jako o tom určitě bavili, ale samozřejmě jako ta každá ta situace je taková unikátní, že jsme neměli připravený nějaký jako v uvozovkách přesný návody jak se zachovat v tu danou situaci, ale myslím že určitě jakoby působilo to že jsme si o tom hodně povídali

Mám pocit, že ten klavír tam hraje prim z toho tvého vyprávění...

Jojo ale jako housle jsou pro radost ale asi jsem z toho nikdy neměla jakoby v uvozovkách tak jakoby uspokojení protože prostě díky tomu že jsem znala přes přesně ty techniky jak cvičit ty věci na klavír tak to pro mě bylo hrozně jakoby radost v tom že jsem i když přede mnou byla nějaká těžká skladba tak jsem prostě věděla že mám určité techniky a už jsem věděla jak ty místa nacvičit si věděla jsem že to třeba bude trvat dlouho a že to budu muset cvičit hodně ale prostě věděla jsem že to určitě nacvičím a to byl pro mě jakoby hrozně takové uvědomění že mě to motivovalo vůbec hrát zatímco na ty housle sice jsem je jako měla ráda i když už jsem pak tu skladbu nacvičila tak to pro mě byl taky hrozně super ale tím že jsem vlastně o určitých věcech jsem vůbec nevěděla jak je mám cvičit tak tak jsem vždycky cvičila tak jako nějak intuitivně a ten učitel mi k tomu nikde nic neřekl takže jsem takže prostě pro mě bylo mnohem jakoby těžší právě se do toho jako donutit a věděla jsem když jsem dostala novou skladbu tak jsem věděla tady to místo bude hrozný a nevím jak ho mám cvičit a nikdo mi s tím neporadí takže bylo to pro radost ale tohleto trochu jako komplikovalo

Takže tobě chybělo od toho flegmatika takovýto metodický vedení... A to je až do teď?

Jo, v podstatě v podstatě jako jo protože mám pocit že jsem jako hrozněj laik že třeba zahraju něco dobře na ty housle ale vlastně vůbec nevím jak jako jo že mě přijde fajn vědět jako to

mám vždycky takhle ve všem to je prostě nějaký moje osobnostní nastavení že mám ráda takovou tu teorii za tím a vědět přesně jako jak to jak to třeba funguje takhle jsem to měla nevím i na tělaku jo že třeba že sice třeba něco udělám napodobením ale mnohem líp se mi to naučí tím že mi ten člověk vysvětlí jak to třeba fyzikálně funguje, proč se děje tady to a tady to a prostě mám to ráda i v těch nástrojích že že se mi to prostě líp pochopí proč to takhle je a ten učitel byl úplně stejnej jako naladěním jako já že mi to právě vždycky jako hodně vysvětloval proč to tak a tak je a ten na housle ten mi jakoby nikdy nic neřekl že jo a teďka prostě když já se učím teda tím nějakým napodobením tak to je tak že je to vlastně ode mě takový jakoby velké risk (smích) a vlastně takový intuitivní a nějak to vždycky zahraju ale vlastně nevím jak a je to pro mě stresující protože to znamená že prostě ne vždycky se to musí povíat

V čem je ta intuice, čím to je podle tebe?

No tak já si myslím já si myslím že jako takhle kdyby to byl úplně odborník asi by viděl jak třeba lezu do těch vysokých poloh jo že právě já nemám žádný jako úplně systém třeba hmm jakým to cvičit to jsem se dozvěděla až třeba při tom orchestru že existuje prostě určitý způsob jak třeba lézt do těch poloh že prostě jdeš po určitých prstech jako já vím že třetí poloha se prostě cvičí tak že máš 3 prsty a teďka ten první vlastně vyměníš za ten třetí a že se že uděláš takovej switch jakoby jo takže to vím ale pak existují prostě nějaký další pátá, sedmá poloha a to já prostě už vůbec jako neznám protože jsme to někdy jako takhle neprobírali teoreticky takže já do tady těch poloh lezu tak že jsem se nějak naučila kde zhruba je prostě určitý tón a pak podle toho jako odvíjím nějaký další jako věci a prostě se to učím tak jako hodně nahodile jak právě zrovna jakoby intuitivně a myslím si že jako to odpozorovávání že je pro mě jako vlastně docela dobrý způsob učení ale není to vůbec jako na profesionální úrovni a právě třeba myslím že v tom orchestru se i něco jako ztratí tak je to pro mě pro mě fajn ale kdybych měla hrát sólo nějakou těžkou věc tak to bych si myslím nenacvičila tak úplně dobře

Takže ta intuice je v tom zvuku nebo v čem to je nebo v těch prstech nebo nebo to je spojení, jak to je?

Já bych řekla, tak jako všechno no že jako to právě to pozorování pak že a když právě hraju a tak jako tak trochu jako tipnu vlastně kam třeba skočit že to nemám úplně jako nacvičený a jenom vlastně tam tak jako skočím tak mi to nějak vyjde a myslím si že to jako prostě fakt jako hodně velká náhoda a zároveň jako to vyjde

Furt ti to vychází ty náhody že jo...

Tak nějak mi to vychází (úsměv), takže právě ani sama nevím jako čím tedy myslím si že to je právě třeba tím pozorováním a nebo tím že to mám hodně naposlouchaný a možná tím že i jako teďka zas třeba víc hraju že prostě člověk si to tak ani o tom třeba neví ale líp si vlastně ten hmatník jakoby prošahá a víš jakoby líp kam teda skočit když hraješ určitý tón ale jako že bych to nějak cvičila úplně přesně jako jak se dostat na určitý tón tak to nedělám většinou

Přijdeš si talentovaná a v čem?

Asi jako do určité míry jo a myslím si že jako hlavně mám právě takovej ten že nebo čeho jakoby si já cením na tom že jak hraju tak je právě to že dokážu zahrát nějakou melodii když jí jenom slyším že jako nepotřebuju k tomu noty a to jsem si myslela vždycky že to umí jakoby hudebníci ale pak jsem postupně zjistila že to jako tolik neuměj třeba všichni takže to jsem to jsem se postupně naučila že za to jsem jako na sobě ráda že tohle umím a to je asi to bych asi řekla že se může do nějaký míry jakoby vycvičit ale pokud bysme jako brali že ten

talent je něco takového vrozeného nebo přirozeného tak to já bych řekla že teda je to jakoby spíš talent protože to umím jako od malička

U obou těch nástrojů?

Jo i jako i tím že nemám jako teoretický tolik základ z nějaké nauky právě ty harmonie nebo tak to to jsem se nikdy moc jako na to nesoustředila tak i přesto jako intuitivně občas vím jakej tam je akord třeba v tom klavíru v té levé ruce, takže melodii zahraju podle podle toho jak prostě jí slyším nebo jak si ji umím zazpívat a levou ruku která hraje nějaký akordy podklad k tomu tak to často jakoby intuitivně vím jakoby jakej tam má být prostě ten akord nebo ta harmonie.

To byla vždycky ta intuice?

Asi jo jako řekla bych asi jo

Přišlo ti někdy že ti to jde úplně jako samo, jak říkáš, tak ty to vnímáš, že si přijdeš jako laik a jako že si řekneš ale mě to nějak vyjde a ono to je dobrý?

Hmm já nevím to je jako těžký hrozně jako samo... Je pravda jako co pro mě byly takový zajímavý momenty tak to třeba právě když jsem jednou byla na té konzervatoři na na té konzultaci ohledně klavíru tak jsem tam třeba bylo pro mě obtížné nějaký jedno místo a ta učitelka mi třeba dala nějaký tip nevím jestli se to dá považovat teda že to bylo jako že mě by mě to šlo samo když vlastně ta učitelka u toho byla jo ale vysvětlím ta učitelka mi dala jako nějaký tip a nebylo to ani tak jako jak to cítit ale budu jako konkrétní příklad protože jinak by se to podle mě složitě popisovalo prostě byl tam určitej určitej takovej běh v pravý ruce kterej pro mě byl hrozně krkolomný a hodně mi to kulhalo to je jakože ty tóny nejsou vlastně jakoby vyrovnané jako rytmicky ale prostě je to nějak blbě protože ty prsty jako nejsou dostatečně jakoby vycvičený no takhle nějak a hodně mi to kulhalo a měla jsem s ním jako dlouhodobě docela problém a ta učitelka mi pak řekla v podstatě jenom jako pocitově že se mám do toho jakoby opřít tím stylem že mám jako někde začít a pak nemám řešit co je tam dál protože ty prsty mají prostě svoji paměť a zahrajou to a že se mám soustředit na ten poslední tón vlastně a tohle jakoby stačilo jo tohle jakoby mě stačilo říct a jsem to zkusila a prostě úplně jakoby jako kdyby jako zázrak prostě to to hnedka šlo a pak jsem si to jako uměla říct i takhle právě už sama že jsem třeba viděla tady to je nějaký složitý běh kterej se prostě musí cvičit určitým stylem že jsem ty prsty se prostě musí naučit jak jdou po sobě a jak přesně mají jako přecházet přes sebe a jak se mají střídat a prostě a tak dál a tak dál ale jakmile to ty prsty uměj tak vlastně to není o tom zahrát to přesně takhle že si vybavuješ který přesně prsty jdou přes sebe a že to jde o to o to jako zahrát to v nějakém jako takové vlně vlastně takže vědět kde začínáš a pak nechat ty prsty prostě ať nějak běží a pak to vlastně jakoby dohrajou takže tímhle způsobem jako když jsem si to cvičila tak jsem si říkala teď mi to vlastně hraje samo protože nad tím tak nemusím jako uvažovat ale nevím jestli to bylo jako to na to ses ptal.

Takže chápu to dobře že ty tam máš tu motorickou paměť a jak to je s tím zvukem, ty se tady soustředíš vyloženě jak to, jak ty prsty běhají že jo a soustředí se na ten sluch i?

Ennm hmm jako aby to myslíš jako na zvuk aby to znělo jako hezky? A teď jako já právě nevím, jestli to jako chápu dobře ale jako zvuk ve smyslu jako tvořit i ten zvuk jako zatím co hraju... No to je právě třeba ta možnost jako jak vycvičit ty běhy že jo že se soustředíš jako na ten zvuk, ale ty jo taky jestli bych měla jako rozlišit třeba jestli spíš kladu důraz na tu motoriku anebo na ten zvuk. Asi je pro mě ta motorika jako důležitější, protože jak teďka říkáš tu otázku, tak vlastně se nad tím neumím úplně jako zamyslet, takže asi ta motorika no

Naopak kdysi se sebou bojovala kromě té puberty, bojoval jsi někdy s něčím takhle co bylo jako těžký pro tebe?

Ehmmmm no přemejšším no na ten klavír to bylo vždycky takovej pro mě jednoduchý já jsem vždycky přišla jako ze školy a sedla jsem si ke klavíru a hrála jsem si ani jsem mohla jsem si přemejšlet úplně nad něčím jiným že jsem si prostě jenom tak jako hrála no ani jsem jako to nevnímala a na ty housle housle pro mě jsou vždycky jako obtížnýteda vyndat ty a cvičit jako doteď je to prostě tolik jako jako baví mě třeba cvičit když už teďka mám třeba nějaký ten cíl a vím mu zhruba jak na to ale jen tak třeba sama že bych si právě něco tak hrála jako na klavír tak to asi ne takže ty housle, já si myslím právě tím že teďka už mě nic moc nepohání takže když nemám koncert tak nemám vlastně proč cvičit protože si nechci cvičit jen tak jako pro sebe to jako takovou motivaci k tomu nemám a právě i tím že neznám ty techniky tak tak se mi do toho tolik nechce a takže to obtížný období já bych řekla že jako od od nějaké ty nástupu puberty jako v podstatě až jako dokonce jako že byly tam nějaký momenty třeba že jsem si řekla že budu hrát něco fakt těžkýho že jsem si to jako sama i vybrala a tak proto jsem měla tu motivaci že jsem jo to bylo že třeba ten učitel mi řekl jako ať to bylo přesně jako on jo že on mi řekl ať to ani nehraju že to je jako že to je moc těžký a že jako se tím zbytečně budu jako trápit a že to mám nechat být a mně se to jako hrozně líbilo tak jsem si prostě řekla že to nacvičím a tak to jsem fakt hrála protože mě to i bavilo jakoby cvičit a tím že jsem to cvičila hodně tak i přesto že jsem neznala ty techniky takže jsem do toho musela vkládat mnohem víc úsilí než kdybych znala přesný ty techniky tak i tak jsem tam viděla nějaký posun všechny takže to mě pak jako bavilo

Co bylo to líbilo se mi to? Když ti jako řekl tohle nehraj a ty ne já to budu hrát...

Mně se hrozně líbila ta skladba za prvé a líbilo se mi to, to byl mendlzone, první věta e mol taková docela jako dlouhá věc teda ale líbilo se mi to líbilo se mi teda že to je docela jakoby výzva protože to bylo ještě třeba level vejš než ty ostatní věci a líbilo se mi že jsem měla takové jako jasnej cíl že teda jsem začala cvičit nějakých pár měsíců prostě předtím absolventákem, věděla jsem kdy přesně ten absolventák a že to na ten den musím nacvičit a nějak prostě jsem jsem se takhle jako do toho kousla a fakt mě to jako bavilo tak to bylo taky u mě jako nezvyklý vlastně

To nebylo předtím?

Nenene vždycky předtím hrála jsem třeba i hezké věci ale vybíral to ten učitel err zatímco na klavír to třeba bylo tak že jsem si vybírala já nebo při diskuzi s učitelem a tady ty věci na housle mi vybíral učitel a bylo to pro mě, nacvičila jsem to nějak a jako vždycky se to lidem líbilo ale já jsem s tím jakoby nebyla spokojená protože jsem prostě věděla že do toho vkládám mnohem míň úsilí než třeba na ten klavír a mohla jsem u sebe posoudit to že jako ty housle opravdu nebyl úplně kvalitní jakoby výkon třeba kterej by jako to mohl být zatím co na klavír jako vždycky jsem se snažila co nejlíp

Hmmm, vnímáš tam ještě nějaký hlavní okamžiky během toho tvého vývoje učení se na ten nástroj, který ti přijdou důležitý, který jsme ještě nezmínili? Jsme nějak zmínili začátky pak jsme to nějak projeli přes ten první a druhý stupeň že ten 2. stupeň byl těžší tam ty učitele tam se to trošku jako ohýbalo spíš k tomu klavíru, že jako klavír mě víc baví pak si říkala ten orchestr bylo tam ještě něco takového signifikantního?

Přemejšším, no asi mě vždycky jako vždycky mě nabudilo když jsem šla na soutěž i na ty housle, tak ten klavír mě bavil vždycky jo takže teďka budu mluvit o těch houslích tak na ty housle vždycky když jsem šla na soutěž tak to jsem se jakoby tak nějak hecla že teda budu jako cvičit a že mě to i posunulo bych řekla a pak mě taky teda hodně hlavně motivovalo právě hrát s těma kamarádama v tom orchestru, protože tam jsou úplně takový jako jiný

vztahy prostě to je asi já bych to přirovnala jako když máš jako tým jako sportovní prostě tam jsou taky rodinné vztahy tak to tam na tom orchestru jako úplně úplně jako echt a ještě když pak jezdiš na to soustředění s nima tak je to takže to bylo takový jako hodně asi motivační a řekla bych že kdyby nebyly soutěže a nebyly to sociální to sociální stránka ohledně těch orchestrů takže bych možná ani nehrála na ty housle jo

Jako že bys to nechala jo?

Hmmm, jo jako jo jako v tom období kdy jsem necvičila vůbec tak vlastně jsem k tomu jako neměla úplně motivaci protože err člověk jako cvičí za nějakým asi záměrem jako buďto právě jenom pro radost což pro mě zas tak nebylo protože prostě když mi něco nešlo nacvičit tak jsem se s tím trápila a ten učitel mi nepomohl takže to pro mě nemohla bejt ani tolik radost a bylo to spíš pro mě právě to že že ta motivace teda byly ty soutěže že jsem jako něco chtěla prostě dosáhnout jakoby v tom a pak ti kamarádi

A proč ten ten klavír ne? (proč ho nenechala)

No to právě, no tak hlavně tím že prostě jsem věděla, jak to teda cvičit, že prostě že jsem mě prostě úplně nejvíc jako to byl fakt takovej jako úplně super pocit když něco nejde zahrát a pak najednou prostě třeba se snažím na to přijít a furt jako nevím a pak jdu na tu hodinu za tím učitelem a ten učitel mi řekne: „hele a zkusela jsi tohle?“ A úplně jenom malinkatá blbost vlastně jako a teď jako já jsem to zkusila a najednou to prostě úplně jako kdyby nic prostě šlo a už to vždycky šlo a to bylo prostě hrozně jako hrozně dobrej pocit že jakoby taková jako možná na ty housle taková jakoby bezmoc že jo vlastně jsem nevěděla jak přesně a že i když bych se snažila bůhvíjak tak by to vlastně nezabralo zatímco na klavíru stačí nějaký malý podnět který ani se nemusí týkat té techniky ale může se týkat právě nějakého pocitu třeba jaké máš v hlavě a to vlastně zapříčinilo že už jsem to zahrála takže to pak bylo prostě hrozně super vědět že jako zahraju ty věci

Máš nějakou konkrétní vzpomínku na to?

Konkrétní asi jako ne vždycky vždycky to bylo jako něco úplně nějaký blbosti že já nevím stačilo říct třeba zkus se teďka nesoustředit na čtvrtý prst u pravé ruky takováhle blbost a jako zabralo to prostě nesoustředila jsem se a najednou to šlo zahrát

To asi kdyby si řekla začátečníkovi tak by to asi těžko chápal... hele nesoustřed' se na to zahraj to podle pocitu, kdy to u tebe začalo?

Já si myslím, že to člověk musí mít hodně zažitý nějaký ty technické věci a jakože musíš samozřejmě znát prostě noty jako umět dobře a hrát už tak nějak že jako zahraješ prostě věci a teď tam jde hlavně o třeba když to chceš zrychlit to tempo a nebo když chceš err tam udělat nějaký výraz aby to prostě bylo právě emoční nebo tak tak jako v tomhle momentě a myslím si že jako člověk je tak nějak schopnej technicky dobře zahrát a já nevím třeba po těch 4 letech možná hraní já bych řekla že jsem to měla tak nějaký ty 4,5. třídě a pak jsem se jakoby začala právě zlepšovat, protože pak už to je řekla bych že ty 4 roky když to dítě právě hraje tak od 1. třídy tak je to o tom ale naučit se hlavně správně hrát a nehraje se tam jako dynamika možná trochu ale nějaké výrazy jako nebo nějakou náladu tak to asi moc ne ale spíš jako potom že se na to dá zaměřit a tam už se pak vytríbí taky to kdo je v uvozovkách lepší a kdo jako horší a takže až potom když máš jako tu technickou základnu

A pamatuješ si, jak ti řekl: „ten prst tý pravý ruku teď necháme“, pamatuješ si jaký to bylo?

Já si asi nepamatuju jako kdy to úplně začalo já si jako pamatuju hodně když už to bylo pro nás normální že mi takhle říkal ale myslím že úplně jako protože já jsem se ho úplně

napoprvé já jsem se ho dost jako bála toho učitele teda ještě musím říct jo (smích) že on měl i takovou pověst že je takovej přísněj teda ale že když mi to začalo říkat tak možná jsem si to jako neuměla úplně představit jako jak to třeba myslí protože to je hrozně těžký protože se dítě se učí že prostě musí hrát prostě všechny tóny stejně a teďka on řekne že něco mám něco opomenout nebo tak tak to pro mě bylo asi nezvyklé ale když jsem možná jsem to třeba nezkoušela úplně na té hodině že prostě mi to přišlo třeba divný ale on když viděl že jsem to tam třeba nezkoušela tak řek tak si to vyzkoušej doma a doma jsem si to mohla dělat jakýkoliv blbosti že jo tak jsem si tam vyzkoušela a zjistila jsem že to funguje a pak to vlastně už když mi něco říkal tak tak jsem to vždycky zkoušela a většinu prostě z těch věcí co mi radil tak mi vždycky jako zafungovala

A jak to bylo doma teda když sis to zkoušela tohleto?

Tak doma jsem se mohla tak jako v uvozovkách jako ztrapnit že jo nebo nebo tak takže to pro mě bylo mnohem lepší jo to jsem mohla dělat různý jako v uvozovkách experimenty s tím že zkusím něco zahrát úplně nějakým jiným stylem co mě teďka zrovna napadl a no a to bylo přesně ono že už jsem jako ten styl třeba už jsem znala že už jsem věděla že od toho učitele že už jsem věděla jakým stylem se to dá cvičit na ty house tohle mě přesně jako chybělo

Takže nemáš žádnou vzpomínku, že by sis jako řekla ty jo tady to lámu takhle těžce a pak on ti řekne hele podle pocitu jako tohle vynech a šlo to...

Jo jo tak to se mi to se mi dělo, tak třeba jak jsem ti říkala s tím, jak jsem byla na tý konzervatoři. Jinak jako těch bylo hrozně spoustu ale fakt to jsou takový pro mě to bylo jako běžný věci že už ani jako nevím přesně že jo tak možná bych řekla takovou jako takovou hodně dobrou věc mě přišlo brát nějakou část skladby jako frázi on vždycky říkal frázi že prostě nějak to začíná a můžeš si to představit že to je jako věta a vlastně pak to něčím končí a pak začíná nová že prostě když člověk kouká na ty noty tak ono i jak je to psané je to prostě psané v podstatě jako řádky všechny takové stejně něco jako kniha prostě a člověk až potom si tam vlastně musí vytvořit právě ty fráze třeba kam tady ta fráze směřuje že směřuje třeba do určitého bodu nějakýho nejvrchnějšího tónu třeba a potom se to zas uklidní a vlastně že stačí on mi říkal právě třeba stačí si tam udělat takovouhle frázi a zamyslet se nad tím jak je ta skladba postavená a potom se ti to prostě bude hrát líp protože to právě nevnímáš jakože všechny noty jsou teda stejné a je to nějaká prostě věc kterou si jenom takhle odťukáš do klavíru ale je to prostě nějaká fráze nějaká věta která jakoby nějak začíná teď se pomalu vyvíjí a třeba k nějakému tomu jednomu vrcholu a pak jde zase zpátky a vlastně se to líp hraje protože to máš jako takovej jeden záťah všechno tak to mi to mi třeba takhle říkala

Ještě něco, co se ti tak jako vybavilo teď když jsi to řekla?

Hmm on celkově on se hodně vyznal v té teoretické části jako, protože on učil i skladbu na konzervatoři takže on mi hodně říkal takové ty věci jako jak je ta skladba komponovaná že tohle je nějaká část tohle nějaká jiná a proč to takhle ten skladatel napsal a celkově mi říkala i takové to zázemí že třeba no on Mozart píše tak vtipně a já jsem to vždycky nechápala jako co tím myslí a on vždycky říkala jako no tady se podívej na tady to jak je to postavený on to mohl napsat úplně nějak jinak a zahrál mi to jak by to mohl napsat pak říkala ale on to napsal tak že dal třeba ten křížek někam tam dal a to je prostě najednou je to takový vtipný takový jako nečekaný že tam posluchač to nečeká vlastně takovýhle věci mi třeba o té skladbě říkal takže já jsem to pak jako líp celý vlastně pochopila jako celek a uměla jsem si to i rozčlenit na ty jednotlivé části a bylo to pro mě jako nehrát jenom vlastně obyčejný noty, který prostě nemají žádnou souvislost a bylo to pro mě jako hrát vlastně takovej příběh ktorej se nějak jako vyvíjí a má určité v podstatě jako zápletku rozuzlení a takovej klidnej konec třeba a udělat z toho takový vlastně příběh

Jo jo hele asi poslední otázka dá se nějak popsat, jak si ten nástroj vnímala na začátku a třeba až do teď, je tam nějaká změna můžeš oba nějak jakoby říct nebo kterej ti je bližší, jak chceš...

To je dobrá otázka to teď jako asi budu přemýšlet jsem nikdy nepřemýšlela, myslím si že jsem vždycky brala jako hlavní ty housle protože jsem na ně i začala a to bylo to co mě tam, ta flétna to prostě flétna je taková co s ní jakoby jo, je to hezký když malé dítě hraje na flétničku ale jako žádný úplně vývoj jako tam pak není ale prostě ty housle mě hrozně zaujaly a vždycky se mi strašně líbily jakoby fascinovaly mě a ten klavír jsem si přibrala tak jako mimochodem prostě k tomu vlastně jo ale ty mě fascinovaly ty housle prostě tím jak jak zněly a líbilo se mi jak třeba i vypadá ten člověk když na na to hraje a asi hlavně ten zvuk teda a přišlo mi třeba právě hustý že kytara ta má ty pražce a má to vlastně označený jako kam máš jít třeba prstama no a na těch houslích to nebylo že jo jak jsem říkala tak jak mají jak věděj jako kam šáhnout třeba a ten klavír k tomu jo ten byl jenom tak jako že se tak doporučuje že je to dobrý když někdo hraje na strunný nástroje, klavír jenom k těm houslím vlastně a vlastně postupně klavír jsem vždycky brala právě takovej dodatek a spíš jsem hrála ty housle a postupně asi hlavně kvůli těm učitelům teda se to vlastně úplně jako obrátilo a teďka vlastně pak jsem už na zušce hrála, jak jsem teda říkala na ten klavír jako fakt hodně a hodně mě to bavilo a cvičila jsem hodně často a dlouho na housle to postupně opadávalo a už jsem hrál hrávala jenom na těch hodinách a teďka jako další vývoj je takovej že ten klavír je pro mě jako v praxi nevyužitelný protože to bych musela fakt jako studovat konzervatoř a pak bych musela mít štěstí že budu tak dobrá a že budu sólistka na klavír, což je úplně jako nereálný protože to bývají takové ty jako fakt hodně nadané děti který je třeba od tří let a hrajou furt a nedělají nic jiného než jako hraní na klavír takže kvůli tomu jakoby to nedělám a je to na vedlejší kolej a ty housle jsou jako hodně využitelný právě v těch orchestrech a je to fajn zase že jsem v té partě těch lidí a je to jako super zážitek ale vlastně myslím si že kdyby to bylo naopak takže by to pro mě bylo výhodnější protože bych prostě na ty housle hrála jakoby radši a bylo by to pro mě celý jakoby záživnější než než jak je to teď.